

7. LUKU

KANSAIN KOKOAMINEN JA AINESTEN VALMISTAMINEN JUMALAN VIHAN SUURELLE TULELLE

Kuinka ja miksi kansat kootaan – Yhteiskunnalliset ainekset valmistetaan tulelle – Aarteiden kasaantuminen – Köyhyyden kasvaminen – Yhteiskunnallinen hankaus saa aikaan syttymisen – Tuomitaanko rikkaita toisinaan liian kovasti – Itsekkäisyys vapauden yhteydessä – Kuinka rikkaat ja köyhät katselevat riippumattomia – Nykyiset olosuhteet eivät voi jatkua – Työmiesten jarkeviä ja järjettömiä käsityksiä – Tuotannon ja kysynnän laki – Ulkomaalaisen teollisuuden kilpailu eli keltainen vaara – Kansojen laajennussuunnitelmat ovat yhteydessä teollisuuden etujen kanssa – Näiden päivien jättäjäiset – Orjuus ja nykyinen orjuuttaminen – Joukot kahden myllynkiven välissä – Hätä on maailmanlaajuinen ja inhimillinen apu on turha

”Sentähden odottakaa minua, sanoo Herra, kun minäkin aikanani nousen saaliille, sillä minun oikeuteni on koota kansat yhteen, saattaa valtakunnat kokoon, vuodattaakseni heidän päälleen kiivauteni, koko vihani tulen; sillä minun kiivauteni (vihani) tullessa kulutetaan koko maa. Sillä silloin minä teen kansojen huulet puhtaiksi, että he kaikki avuksensa huutaisivat Herran nimeä ja palvelisivat häntä yksimielisesti.” – Sef. 3:8,9

KANSAIN kokoaminen näinä viimeisinä päivinä on tämän ennustuksen huomattava täyttyminen. Nykyiset keksinnöt ovat saattaneet maailman ääret niin läheiseen kosketukseen toistensa kanssa, ettei ennen ole sellaista tunnettu. Se on jo tehnyt välttämättömäksi kansainväliset lait, joita jokaisen kansan täytyy noudattaa. Maailman näyttelyt ovat myös olleet seurauksena siitä. Toisen kansan porttien täytyy nyt olla avonaisempina toiselle. Sivistyneet kansat eivät ole enää muukalaisia missään osassa koko maan päällä, ja kielen eroavaisuus ei voi enää olla maailman kaupan esteenä. Mukavasti varustetut laivat ja rautatiet kuljettavat liikemiehiä, lähettiläitä ja matkailijoita mitä kaukaisimpiin seutuihin, ja nämä palaavat uusine ajatuksineen ja uusien yrityksiensä ehdotuksineen. Pakanakansatkin heräävät vuosisatain unesta ja katsovat muukalaisia ihmetyksellä sekä lähettävät edustajiaan vieraisiin maihin voidakseen käyttää hyväkseen heidän ihmeellisiä keksintöjään. Salomon aikana pidettiin ihmeellisenä, että Saban kuningatar tuli 500 (engl.) peninkulmaa kuullakseen Salomon viisautta, mutta nyt matkustavat tuhannet, joita ei edes julkisuudessa tunneta, yli koko maan; ja nyt voi mukavasti matkustaa ympäri maan vähemmässä kuin 80 päivässä.

Kansat ovat todellakin kokoontuneet yhteen yhteisiin etuihin ja toimintaan nähden, mutta oi, ei veljellisessä rakkaudessa, sillä kaiken kannustajana on itsekkyyttä. Yritteliäisyttä, rautateiden, höyrylaivojen, lennätinlaitosten, puhelinten jne. rakentamista sekä kauppaa, kaikkea kiihottaa ja hallitsee itsekkyyttä. Niin, on pelättävää, että evankeliumin julistamisessa ja ihmisystävällisissä yrityksissäkin kannustajana ovat muut vaikuttimet kuin puhdas rakkaus Jumalaan. Itsekkyyttä on koonnut ja valmistanut kansat sitä kosta, anarkiaa varten, jota sanotaan Jumalan ”kiivauden tuleksi” eli vihaksi, joka kuluttaa nykyisen yhteiskunnallisen järjestyksen, nykyisen maailman. (2 Piet. 3:7) Mutta Jumala on kaitselmuksessaan valvonut ihmisten olosuhteita saattaakseen täytäntöön omat aikomuksensa. Siispä, vaikka ihmiset töilläään ja menettelytavoillaan ovatkin välikappaleita ja toimeenpanijoita, on Jumala kuitenkin suuri käskijä, joka nyt kokoaa kansat ja valta-

kunnat maan toisesta äärestä sen toiseen ääreen asti valmistaakseen maan hallituksen siirtämistä hänelle – Immanuelille – ”jolla on siihen oikeus.”

”Kansojen kokoaminen” ei tee ainoastaan tuomiota ankaraksi, vaan myös jokaisen pakoon pääsyn mahdottomaksi; ja siten tulee hädän aika lyhyeksi ja samalla ratkaisevaksi, kuten on kirjoitettu. – Room. 9:28; Jes. 28:22

Yhteiskunnalliset ainekset valmistetaan tulelle

Kun katselemme ympärillemme, niin me näemme ”aineksia” valmistettavan tuon päivän tulelle. Itsekkyys, tieto, rikkaus, kunnianhimo, toivo, tyytymättömyys, pelko ja epätoivo ovat niitä kipinöitä, jotka saattavat maailman kärsimykset tuleen, ja yhteiskunnalliset ainekset sulavat kuumuudesta. Ihmeellisiä muutoksia on tapahtunut erittäinkin viimeisten 40 vuoden kuluessa. Tyytyväisyys on kadonnut; rikkaat ja köyhät, miehet ja naiset, oppineet ja oppimattomat; kaikki ovat tyytymättömiä. Kaikki pitävät kiinni ”oikeuksistaan” ja valittavat ”vääryyksistä”, mutta silloin he katsovat ainoastaan omaa puoltansa asiasta, koska ovat itsekkyyden sokaisemia. Siitä tulee seuraukseksi niin kuin profeetta on ennustanut, että jokaisen miehen käsi nousee lähimmäistään vastaan. Tämä taas johtaa lopulliseen onnettomuuteen. Jumalan sana, muinaisuuden opetukset ja kultainen sääntö syrjäytetään yleisesti. Mutta pian tulee tämän menettelytavan tyhmyys ja vääritys selväksi kaikille luokille, sillä kaikki saavat kärsiä kauheasti tuossa hädässä, mutta erittäinkin rikkaat. Luuk. 12:15-20 voidaan sovittaa meidän aikamme rikkaisiin. Niin, ennustettu pimeä yö (Jes. 21:12; 28:12,13,21,22; Joh. 9:4) lähenee nopeasti ja kohtaa kuin paula koko maata. Silloin heitetään hopea kaduille ja kultaa pidetään lokana. Heidän hopeansa ja kultansa ei voi pelastaa heitä Herran vihan päivänä, sillä se on ollut heille viettelyksenä heidän synteihinsä. – Hes. 7:19

Aarteitten kasaantuminen

On selvää, että meidän päivinämme on kasaantunut suurempia rikkauksia kuin koskaan ennen, ja että rikkaat elävät ylellisemmin kuin koskaan ennen. (Jaak. 5:3,5) Siitä antaa sanomalehdistö monta todistusta. Vanha Gladstone näki sen jo aikoinaan ja sanoi eräässä tilaisuudessa: ”Miespolven aikana on kasaantunut suurempia rikkauksia kuin minään muuna aikana Julius Caesarin päivistä lähtien yhteensä.”

”The Boston Globe’issa” on ollut seuraava uutinen: ”50 vuoden kuluessa on miljonäärien luku Yhdysvalloissa kasvanut kuudesta 4,600:aan, niiden joukossa on 21 ”rautatietekuningasta”, joilla yhteensä (vuonna 1890) oli käytettävänä yli 3,000,000,000 dollaria. Näistä miljonääreistä tulee kaksoiskaupunki New York - Brooklynin osalle 1,319, ja viidellä suuremmalla heistä on päivittäin tuloja: W. W. Astorilla 23,277 dollaria; J. D. Rockefellerillä 20,853; J. Couldin kuolinpesällä 11,068; E. Vanderbiltillä 11,090 ja W. K. Vanderbiltillä 10,397 dollaria; kaikki alhaisen laskun mukaan.

”The Niagara Falls Review” mainitsee Amerikan laitoksille suureksi vaaraksi sen, että sellaiset äärettömät rikkaudet kokoontuvat harvoihin käsiin, ja sanoo, että yhdeksällä rikkaimmalla miljonäärillä (viidellä edellä mainitulla sekä Flaglerilla, Blairilla, Sageillä ja Huntingtonilla) on yhteensä käytettävänä yli 720,000,000 dollaria, ja että Wanderbilt

suvulla sekä yhdeksällä osakaskumppanilla on Standard Oil Companyssä käytettävänä yhteensä 579,000,000 dollaria. Tähän lisää sanomalehti: ”On aivan mahdotonta, että nämä ihmiset voivat käyttää muuta kuin pienen murto-osan vuotuisista tuloistaan. Ja näiden rikkauksien kokoamiseksi yhdeksän tai kymmenen miehen käteen vaadittiin ainoastaan 20 vuotta. Tässä on siis vaara. Kahdessakymmenessäviidessä vuodessa olisi näiden perheiden omaisuus 2,754,000,000 dollaria. Tämä rahaylimystö on vaarallisempi kuin Englannin sukuylimystö, jota ameriikkalaiset pitävät niin vahingollisena Englannille. Pahinta on, ettei mikään inhimillinen voima voi asettaa rajaa kasvavalle rikkaudelle.

Nämä ovat esimerkkejä aarteiden kasaantumisesta Yhdysvalloissa, mutta sama suhde vallitsee kaikkialla maailmassa. Vieläpä Kiinassa ja Japanissakin on viime aikoina noussut miljonäärejä.

Köyhyyden kasvaminen

Mutta onko totta, että on köyhiä ja tarvitsevia ihmisiä, kun niin monet kokoavat niin suuria rikkauksia? Eikö ole heidän oma vikansa, jos terveet miehet eivät saa toimeentuloaan? Niin ajattelevat monet rikkaat, jotka olivat itse köyhiä kaksikymmentäviisi vuotta sitten. Mutta he unohtavat, että silloin oli runsaasti tilaisuuksia työn saantiin, kun taas nyt monet eivät voi parhaalla tahdollaankaan maailmassa saada mitään työtä. Sen tähden on rikkailla usein vaikea ymmärtää köyhien hätää, joiden luku nopeasti kasvaa. Tosiasia on kumminkin, että nekin parempiosaisista, joilla on myötätuntoa köyhien hätää kohtaan, huomaavat varsin hyvin, että on mahdotonta muuttaa yhteiskunnallisia olosuhteita niin, että saataisiin pysyväinen apu. Niin he tekevät parhaansa auttaakseen niitä, jotka ovat lähimpänä, ja koettavat unohtaa muut. Eräässä ”Forumissa” luennossa sanotaan:

”Koskaan ei ole ihmissydän niin innokkaasti toivonut tosi veljeyttä. Koskaan ei sivistyneellä maailmalla ole ollut tätä ihannetta silmänsä edessä niin kuin nyt. Ja kumminkin kuullaan viattomien huutoa rajoitetun oikeuden tähden. Miljoonien huuto, jotka ovat musertumaisillaan nykyisen yhteiskuntarattaan alle, nousee kaikissa sivistyneissä maissa niin kuin ei koskaan ennen. Huuto Venäjällä sekoittuu Irlannin huutoon. Kaikki suurten kaupunkien hylätyt sekä Euroopassa että Ameriikassa yhdistyvät voimakkaaseen läpikäytyyn oikeuden huutoon. Yksistään Lontoossa elää enemmän kuin 300,000 ihmistä kuilun partaalla, ihmistä, joissa jokainen suonenisku ilmaisee pelkoa siitä, että he menettävät sen pienen luolan, jota kutsuvat kodikseen. Vielä alempana on yli 200,000, jotka eivät koskaan saa syödä kylläkseen, ja vielä askelta alempana on 300,000, jotka hitaasti kuolevat nälkäkuoleman ja joiden koko elämä on kuolinkamppailua. Mutta vielä alempana on kodittomien armeija. Nämä, joita on noin 33,000, eivät voi hankkia itselleen mitään asuntoa, ei edes kurjinta hökkeliäkään. He nukkuvat ilman suojaa vuodet ympäriinsä, ja heitä voi tavata sadoittain joka yö Themsin rantojen kylmiltä kiviltä. Muutamilla voi olla sanomalehti pantavana kosteiden kivien päälle, mutta suurimmalla osalla ei ole edes sellaistaakaan loistoesinettä.”

Joku huomauttaa, että tämä on liioiteltua, mutta jos puoletkin olisi totta, niin olisi se kumminkin valitettavaa.

Tyytymättömyys, viha ja hankaus jouduttavat nopeasti yhteiskunnan paloa

Kuinka hyvänsä selitettäneenkin työntekijöille, että yhteiskunta on nyt paremmin järjestetty kuin koskaan ennen, niin saa usein tuon oikean vastauksen, etteivät he halua köyhyyden apua tai vapaapaikkoja sairaalassa, vaan he haluavat rehellistä työtä ansaitakseen otsansa hiessä soveliaan elatuksen itselleen ja perheelleen. Työntekijä huomaa varsin hyvin, että työn saaminen riippuu yhä enemmän suosiosta ja vaikutuksesta, ja että suurteollisuus syrjäyttää pienemmät yritykset, miljoonan omistajain karttuessa ja koneiden vähentäessä ihmisen työn arvoa. Kaikkien täytyy myöntää, että olosuhteet ovat vahingollisia, mutta parannuskeinoista eivät kaikki ole yksimielisiä. Monet koettavat auttaa väärään suuntaan, kun taas toiset eivät tahdo kuulla puhuttavankaan auttamisesta, ennen kuin ovat saaneet tilaisuuden käyttää hyväkseen nykyisiä olosuhteita. Valaistaksemme tätä lainaamme seuraavaa eräästä puheesta, joka pidettiin työntekijäin kolmannessatoista maailmankongressissa Chicagossa:

”Työväenliike on syntynyt puutteesta, leivän, lämmön, vaatteiden ja huvien puutteesta. Ihmiskunnan pyrkimyksessä onnea kohden etsii jokainen yksityinen omaa ihannettaan ja syrjäyttää usein stoalaisella tyyneydellä kaikki muut. Teollisuusjärjestelmä lepää perkeleen ankaralla säännöllä: jokainen on lähinnä itseään. Onko ihme, että ne, jotka kärsivät enimmänsä tästä itsekästä säännöstä, järjestäytyvät kukistaakseen perkeleen hallitusjärjestelmän?”

Voimmeko ihmetellä tuollaista puhetta, kun sanomalehdet kertovat tanssipukuisista naisista, joilla on koristuksenaan jalokiviä 1,000,000 dollarin arvosta; että pöytäastiatosta maksetaan 10,000 dollaria, kahdesta taiteellisesta vaasista 50,000 dollaria, rotuhevosesta 350,000 dollaria; että eräs leski Bostonissa on maksanut 50,000 dollaria mies vainajansa ruumisarkusta, ja että eräs toinen rouvasihminen on antanut 5,000 dollaria koiran hautaamiseksi, sekä että New Yorkin miljonäärit maksavat 800,000 dollaria yhdestä ainoasta huvialuksesta. Voimmeko ihmetellä, että sellaiset asiat herättävät kateutta, vihaa, ilkeyttä ja riitaa uudestisyntymättömien joukkojen sydämessä? Ja nämä tunteet kypsyvät ja suoritavat lopulta suurena hädän aikana kaikkia lihan ja perkeleen töitä.

Aikana, jolloin 100,000 paljastettua kaivostyömiestä Pensylvaniasta kuljeskeli maanteilla karjan tavoin ja etsi elatusta, pidettiin New Yorkissa suuremmoiset tanssiaiset, joissa 144 raharuhtinasta osoitti mitä suurinta komeutta ja loistoa. Se oli eräs nk. kristityn kansan suuria tapahtumia. ”Mikä vastakohta”, huudahtaa ”Messiah's Herald”. ”Ja tähän ei ole mitään parannuskeinoa. Niin on oleva, kunnes hän tulee.”

”Kunnes hän tulee?” — Ei, oikeammin, kun hän on tullut, kun hän on kokoamassa valittunsa ja perustamassa valtakuntaansa, jonka kautta nykyinen yhteiskuntajärjestys ”särjetään” suuressa hädän ja anarkian ajassa. (Ilm. 2:26,27; 19:15) Niin kuin oli Lootin päivinä, niin on myös oleva Ihmisen pojan päivinä.

Niin kuin oli Nooan päivinä, niin on myös oleva Ihmisen Pojan (parusiassa) läsnäolossa. — Matt. 24:37; Luuk. 17:26,28

Tuomitaanko rikkaita liian kovasti?

Niin, monessa tapauksessa on sanomalehtiä ja valtiomiehiä, jotka kokonaisuudessaan tuomitsevat hyvin oikein. Mutta Jumalan lasten tulee olla sävyisiä arvostellessaan

yksityisiä rikkaita. Herran tuomio niistä luokkana on ankara, mutta yksityisiä kohtaan hän osoittaa armoa; sillä kun hän on hävittänyt heidän hopea- ja kultajumalansa, hän siunaa sellaiset niistä, jotka jättävät itsekkyytensä ja ylpeytensä. Voidaksemme langettaa sävyisän tuomion, on meillä apuna se, että muistamme, että käsitys rikkaasta on hyvin venyvä, ja että monet, joita hyvin köyhät pitäisivät rikkaina, ovat parhaita ja mitä hyvän-
tahtoisimpia ihmisiä, joista monet uhraavat suuria summia ihmisystävällisiin yrityksiin. Ja ne, jotka tekevät näin hyvästä sydämestään eikä saadakseen ihmisiltä kiitosta, saavat palkintonsa, ja heillä on täysi oikeus lähimmäistensä arvontoon.

On helppo arvostella miljoonan omistajia, mutta me pyydämme lukijoitamme, etteivät he ajattele liian kovasti heistä. He, niin kuin köyhätkin, ovat monessa suhteessa nykyisen yhteiskuntajärjestelmän vankeja. Tavat ovat kahlinneet heidän päänsä ja sydämensä. Niillä väärillä käsityksillä kristinuskosta, joita sekä köyhät että rikkaat ovat tunnustaneet vuosisatoja, on vielä suuri vaikutus heidän mieliinsä. He luulevat menettelevänsä oikein, kun tekevät niin kuin muutkin ihmiset, ja sen tähden he käyttävät aikansa ja taitavuutensa liiketoimiin. Siinä täytyy heidän voittonsa koitua suuremmaksi kuin mitä käsien työ voi hankkia, koska koneet luovat rikkautta meidän aikanamme.

Omistaessaan rikkauksia he tuntevat olevansa velvoitettuja lahjoittamaan siitä jotakin. He päättävät, että on parempi jakaa se työpalkkoina kuin lahjoina. Tanssiaisia, juhlapäivällisiä, huvimetsästyksiä jne. he pitävät huveina itselleen ja ystävilleen ja apuna vähemmän onnellisille naapureilleen. Eikö tässä käsityksessä ole jotain oikeaa? 12,000 dollarin päivällinen tai 800,000 dollarin laiva koituu monen teurastajan, leipurin, kukka-
kauppiaan, räätälin, jalokivikauppiaan, puusepän, koneseppän jne. hyödyksi, paitsi sitä, että laiva vaatii koko miehistön, joka sen kautta saa työansiota.

Olosuhteitten näin ollen on niin muodoin paljon parempi vähävaraisille, että rikkaat elävät ylellisesti kuin että jos he eläisivät rajoitetusti. Heidän halunsa timantteihin esim. valmistaa työtä tuhansille, jotka muuten lisäisivät työttömäin lukua. Ja jos rikkaat pitävät liiallisuuttaan armeliaisuutena, niin he seuraavat ainoastaan samaa väärää ajatusta kuin muutamat keskiluokasta järjestäessään myyjäisiä ja juhlia hyväntekeväisyys tarkoituksia varten. Emme puolusta heidän menettelytapaansa, vaan koetamme ainoastaan esittää, että heidän ylellisyytensä ei välttämättömästi ole rakkaudettomuuden todistuksena. Monet mahdollisesti ajattelevat myös, että jos hän jakaisi päivittäiset tulonsa, niin hän tarvitsisi joukon ihmisiä toteuttamaan sitä, ja että varat eivät ehkä silloin tulisi tarvitse-
vimpien osaksi, koska itsekkyyks on niin yleinen, että ainoastaan harvoille voitaisiin uskoa suuremman summan jakaminen. Miehet ovat nimittäin liian paljon sidottuja toimiinsa ja naiset liian hienoja käydäkseen suurkaupunkien suurissa kortteleissa ja toimittaakseen itse jakamisen. Kun he olivat köyhiä, he toivoivat mahdollisesti saavansa tuollaisia tilai-
suuksia tehdäkseen hyvää, mutta itsekkyyks, ylpeys ja yhteiskunnalliset ennakkoluulot ovat vastustaneet heidän jalompia tunteitaan, niin että hedelmät ovat jääneet tulematta.

Tällä emme mitenkään ole hyväksyneet rikkaiden itsekästä tuhlaamisesta, jonka Herra tuomitsee vääränä. (Jaak. 5:5) Mutta tarkastamalla näitä kysymyksen eri puolia voi arvos-
telu olla terveempi ja se voi herättää myötätuntoa niitä kohtaan, jotka ”tämän maailman jumala on sokaissut” maailman rikkauksella, niin että heidän arvostelunsa oikeudesta on

hämmentynyt. Herra rankaisee heitä ankarasti. ”Tämän maailman jumala” sokaisee myös köyhiä, niin että väärä tie näyttää heistä oikealta. Niin muodoin hän johtaa molemmat puolueet taisteluun.

Mutta vaikka voidaan löytää puolustuksia rikkauden kokoamiselle harvojen käsiin, vaikka rikkaat voittavat rikkautensa niiden lakien suojassa, jotka johtavat kaikkia, vaikka monet rikkaat ovat hyväntahtoisia, ja vaikka monet köyhät olisivat hirmuvaltaisempia kuin rikkaat, jos he olisivat rikkaitten sijassa, niin selittää Herra siitä huolimatta, että rikkauden omistajat asetetaan syytteeseen juuri tästä asiasta, koska he, huomattuaan väärät olosuhteet, eivät koettaneet omalla kustannuksellaan keksiä suunnitelmaa niiden korjaamiseksi.

Valaistukseksi siitä yhä yleisemmästä ajatuksesta, että yhteiskunnan velvollisuus on joko antaa luonnon rikkauksien (maan, ilman ja veden) olla vapaasti kaikkien saatavissa tai myös, jos ne jätetään muutamien harvojen käsiin, pitää huolta muiden päivittäisestä työstä, esitämme seuraavaa eräästä sanomalehdestä:

”Eräs pieni, huonosti puettu tyttö, joka kävi pienten lasten koulua New Yorkissa, kysyi eräänä aamuna opettajattareltaan innokkaasti: 'Rakastatteko te Jumalaa?' 'Kyllä', sanoi hän. 'Mutta minä en rakasta', sanoi lapsi kiivaasti, 'minä vihaan häntä!' Tämä oli opettajasta kummallista, ja hän pyysi selitystä. 'No niin', sanoi tyttö, 'hän antaa tuulen puhaltaa, vaikkei minulla ole lämpimiä vaatteita, hän antaa pyryttää, vaikka minulla on reikiä kengissä, hän antaa tulla kylmän, vaikkei meillä ole polttoainetta, ja hän antaa meidän tulla nälkäisiksi, vaikkei äidillä ole leipää aamiaisemme.' On vaikeaa, lisää sanomalehti, jos muistamme Jumalan aineellisia rikkauksia maan lapsille, kärsivällisyydellä nähdä rikkaiden pilkkaajien hyvinvointia, jotka tuon pienen taitamattoman tytön tavoin syyttävät Jumalaa köyhyyden kurjuudesta.”

Maaillallisilta ei ole kumminkaan paljon odotettavissa, sillä itsekkyyks on maailman henki. Sen tähden käännymme niiden suurten ja rikkaiden puoleen, jotka tunnustavat olevansa kristittyjä. Mutta eivät nämäkään aseta itseään tai rikkauttaan Jumalan alttarille evankeliumin palveluksessa eikä myöskään aineellisen hädän lieventämiseksi. Luonnollisesti evankeliumi — ennen kaikkea! Sen pitää saada kaiken aikamme, lahjamme, vaikutuksemme ja varamme. Mutta siellä, missä se on joutunut syrjään väärin käsitysten tähden, siellä löytää vihkiytynyt sydän paljon tekemistä lähimmäistensä eduksi, niin kuin raittiustyössä, yhteiskunnallisissa uudistuksissa jne.. Mutta hyvin harvat rikkaat, harvat miljonäärit ovat ryhtyneet niihin; siinä työskentelevät ylimalkaan köyhät tai keskiluokka. Jos muutamilla maailman miljonääreillä olisi niin paljon Kristuksen henkeä ja jos he käyttäisivät varansa ja oman sekä taitavain auttajainsa ajan tähän suuntaan, niin millaisten yhteiskuntaudistusten todistajana maailma saisikaan olla vuoden kuluessa! Trustien ja seurain erikoisoikeudet katoaisivat, ja yleistä hyvää edistettäisiin kaikin tavoin. Mutta on kohtuutonta odottaa sellaista rikkauden käyttöä, sillä vaikka monet rikkaista tunnustavatkin Kristuksen, niin he tietävät muun maailman tavoin hyvin vähän tosi kristinuskosta — uskosta Kristukseen henkilökohtaisena Lunastajana ja kaiken täydellisestä vihkimisestä hänen palvelukseensa. He tahtovat tulla mieluummin kutsutuiksi ”kristityiksi” kuin ”pakanoiksi” tai ”juutalaisiksi”, koska Kristuksen nimi on kansanomainen, vaikkakaan eivät hänen todelliset oppinsa ole nyt enemmän pidetyt kuin silloinkaan, kun hänet ristiinnaulittiin.

Jumalan sana vahvistaa myös sen, ettei Jumala ole valinnut monta rikasta tai viisasta valtakunnan perilliseksi, vaan pääasiassa ne, jotka ovat köyhiä ja halveksittuja tämän maailman silmissä. Rikkaan on vaikea mennä sisälle Jumalan valtakuntaan. Helpompi on kamelin mennä neulansilmän¹ läpi, kuin rikkaan tulla Jumalan valtakuntaan. — Matt. 19:23,24

Oi rikas raukkoja! He saavat osakseen kauheita kokemuksia. Heidän rikkautensa ei ole ainoastaan esteenä osan saamiselle Jumalan valtakunnan kunniaa ja ihanuudesta, vaan täälläkin tulevat sen edut olemaan lyhytaikaisia. ”Kuulkaa nyt, te rikkaat: itkekää ja vaikeroikaa sitä kurjuutta, joka on teille tulossa ... Olette koonneet aarteita viimeisinä päivinä.” Rikasten itku ja valitus kuuluu pian, ja tiedon siitä pitäisi poistaa kaiken kateuden ja ahneuden kaikkien sydämistä ja täyttää ne sen sijaan myötätunnolla rikas raukkoja kohtaan, myötätunnolla, joka ei kumminkaan halua muuttaa Jumalan tuomiota, vaan tunnustaa hänen viisautensa ja hyvyytensä, tietäessään, että se ojentaa kaikkien, sekä rikkaiden että köyhien, sydämet ja avaa silmät oikeudelle ja rakkaudelle. Rikkaat huomaavat kumminkin sen vaikeammaksi, koska muutos on paljon suurempi ja väkivaltaisempi heille.

Mutta miksei olosuhteita voida vähitellen muuttaa niin, että rikkaus ja mukavuus tulee yhtäläiseksi kaikille? Koska maailmaa ei ohjaa rakkauden kuninkaallinen laki, vaan itsekkyyden laki.

Itsekkyys vapauden yhteydessä

Kristinoppi edistää vapautta, ja vapaus johtaa tietoon ja sivistykseen. Mutta vapaus ja tieto ovat vaarallisia ihmissuvun hyvinvoinnille, jos ei rakkauden kuninkaallista lakia totella sekä kirjaimen että henkeen nähden. Nimikristikunta on sen tähden saavuttanut vapautta ja tietoa voidakseen ainoastaan sitä paremmin ymmärtää harjoittaa itsekkyyttä. Seurauksena siitä on myös, että tyytymättömyys on suurin kristikunnassa, ja toiset kansat tulevat siitä osallisiksi siinä määrässä kuin ne ottavat vastaan kristinuskon tiedon ja vapauden, ottamatta vastaan Kristuksen henkeä, rakkauden henkeä.

Vanha ja Uusi Testamentti kasvattavat vapautta, mutta ei suoranaisesti, vaan epäsuorasti. Laki vaatii palvelijoita olemaan kuuliaisia, mutta se vakuutti myös, että väärää herroja kohtaisi Jehovan tuomio. Uusi Testamentti tekee aivan samalla tavalla. (Katso Kol. 3:22-25; 4:1) Mutta Raamattu vakuuttaa myös, että kun ihmisillä on erilaiset lahjat henkissä, siveellisessä ja ruumiillisessa suhteessa, niin on Jumala pitänyt huolta kaikkien täydellisestä ennalleenasettamisesta samaan täydellisyyteen, että kaikki, rikkaat ja köyhät, orjat ja vapaat, viisaat ja tyhmät uskon kautta Kristukseen saisivat palata Jumalan suosioon.

1 Sanotaan, että ”neulansilmä” oli sen pienen portin nimi muinaisten kaupunkien muureissa, jota käytettiin auringon laskun jälkeen, kun suuremmat portit suljettiin vihollisten hyökkäysten pelosta. Se kuvaillaan niin pieneksi, että kameli voi mennä sen läpi ainoastaan polvillaan ja sitten kun kuorma on otettu pois sen selästä. Kuva näyttää merkitsevän, että rikkaan täytyy panna pois taakkansa ja polvistua, ennen kuin hän voi tehdä kutsumisensa ja valitsemisensa lujaksi paikkaan valtakunnassa.

Ei ole siis ihmeteltävää, että juutalaiset olivat vapautta rakastava kansa, ja että heitä sanottiin kapinalliseksi suvuksi, joka ei sietänyt vieraita anastajia, niin että heidän voitajansa eivät huomanneet muuta tapaa heidän kukistamiseksi, kuin heidän perinpohjaisen hävittämisenä kansana. Ei ole myöskään ihmeteltävää, että ei-kristitytkin valtiomiehet ovat pitäneet Raamattua vapauden kulmakivenä, että Raamattu on tuonut mukanaan vapautta ja sen ohessa myös sivistystä ja korkeampia tunteita. Sen tähden polki paavikunta aikanaan Raamattua ja sai sen kautta aikaan ”pimeät vuosisadat.”

Mutta kun Raamattu uskonpuhdistuksen kautta taas tuli oikeuteensa, nousi kansoissa uudestaan vapaus, tieto ja edistys. Siellä, missä Raamattu on, vallitsee siis vapaus ja valistus, ja niissä maissa, missä Raamattu on vapaimpana, siellä on myös kansa vapainta, valistuneinta ja sivistyneintä sekä voi edistyä kaikkiin suuntiin.

Mutta nimikristikunta on, niin kuin olemme huomauttaneet, ottanut vastaan vapauden ja valistuksen Raamatusta, kun taas sen rakkauden laki (vapauden täydellinen laki, Jaak. 1:25) yleisesti syrjäytetään. Ajattelevat ihmiset ovat heränneet huomaamaan juuri sen tosiasian, että tieto vapauden yhteydessä aiheuttaa paljon hyvää, jos siinä on rakkautta, mutta myös paljon pahaa, jos sitä käytetään itsekkyyden palveluksessa. Juuri tämä asianhaara valmistaa nyt nopeasti yhteiskunnalliset ainekset ”tulelle” ja ”koston päivän” rangaistukselle.

Kemistit ovat usein huomanneet, että hyödylliset aineet voivat yhtäkkiä käydä myrkyllisiksi suuruussuhteiden muutoksen kautta. Siten on myös tiedon ja vapauden siunausten laita, kun niihin sekoittuu itsekkyyttä. Jossain määrin on tämä yhdistys hyödyttänyt ihmiskuntaa, mutta tiedon äkillinen kasvaminen on kohottanut itsekkyyden valtaistuimelle. Itsekkyyks hallitsee, ja tieto ja vapaus ovat sen palvelijoita. Näillä se hallitsee maailmaa, ja sen kautta saatetaan myös sen arvokkaat ainekset ristiriitaan vanhurskauden ja vapauden kanssa. Sellaisissa olosuhteissa palvelee tieto useimmiten itsekkäitä tarkoituksia, ja vapaus uhkaa tulla vallattomuudeksi, joka syrjäyttää toisten vapaudet ja oikeudet. Sen tähden muodostaa nyt itsekkyyks, tieto ja vapaus kolminkertaisen pahan voiman, joka nykyisin on saanut valtaansa kristikunnan. Rikkaat ja vaikutusvaltaiset ovat nyt sen aseina, mutta pian tulevat joukot saman pahan voiman aseiksi.

Sivistyneissä maissa hallitsee melkein kaikkia tämä voima, ja se synnyttää melkein kaikissa alamaisissaan intohimoisen vallan, etujen ja korotuksen halun. Harvalukuiset pyhät, jotka haluavat toisten nykyistä ja tulevaista siunausta, muodostavat niin pienen murto-osan, että heitä tuskin voidaan laskea miksikään tekijäksi nykyisessä ajassa. He ovat myös kykenemättömiä suorittamaan sitä hyvää, jota haluaisivat, kunnes ovat kirkastetut Herransa kanssa sekä kunnes ovat saatetut kykeneviksi ja kunnes heille on annettu täysi valta Jumalan valtakuntana siunata maailma. Ja niin kauan kuin he ovat lihassa, tarvitsee heidän valvoa ja rukoilla, jottei heidän korkeampi tietonsa ja vapautensa tulisi itsekkyyden hallittavaksi ja koituisi siten turmioksi.

Kuinka rikkaat ja köyhät katselevat riippumattomia

Kansanjoukot ovat aivan äskettäin tulleet vapauteen ja riippumattomuuteen. Tieto on murtanut henkilökohtaiset ja valtiolliset kahleet; valtiollista tasa-arvoisuutta ei ole

myönnetty vapaaehtoisesti, vaan pakosta, tuuma tuumalta. Ylpeys ja itsekkyyys jakaa nyt maailman kahteen vihollisleiriin. Rikkaat taistelevat säilyttääkseen ja kartuttaakseen rikkauttaan ja valtaansa, ja köyhät taistelevat työn oikeuksien puolesta, saadakseen vaatimattoman osan elämän mukavuuksista. (Katso Aam. 8:4-8) Monet rikkaista ajattelevat näin: ”Kansanjoukot ovat nyt saaneet äänioikeuden ja riippumattomuuden. Koitukoon se niille hyväksi! Ne saavat huomata, että lahjoilla on suuri osansa elämässä, ja että näitä on pääasiassa rikkailla. Jos ne vaan sävyisästi ja laillisesti käyttävät vapauttaan, niin me olemme vapautetut paljosta edesvastuusta. Muinoin, kun joukot olivat alamaisia, oli jokainen aatelismies edesvastuussa niistä, jotka olivat hänen huolenpitonsa alaisia. Mutta nyt me olemme vapaita ajattelemaan ainoastaan itseämme. Niiden vapaus on etu meille, ja kansa tekee luonnollisesti parhaansa onnekseen, niin kuin mekin teemme. Joukot eivät enää ole meidän suojattemme, vaan kilpailijoitamme. Mutta ne saavat pian kokea, että valtiollinen tasa-arvoisuus ei tee ihmisiä tasa-arvoisiksi, ja että ylimystö, jolla on lahjoja ja rikkautta, tulee sukuylimystön sijaan.”

Muutamit joukkojen keskuudesta vastaavat ajattelemattomasti: ”Me olemme riippumattomia ja kyllin voimakkaita auttaaksemme itseämme. Pitäkää varanne, ettemme petä teitä! Elämä on taistelua rikkaudesta, ja me olemme luvultamme useammat. Me järjettämme lakkoja ja boikotteja ja viemme tahtomme läpi.”

Jos se otaksuma on oikea, että kaikki ihmiset ovat toisistaan riippumattomia, ja että jokaisen tulee huolehtia ainoastaan itsestään huolimatta muiden parhaasta, niin silloin olisi myös tämä käsitys taistelusta rikkauden saamiseksi oikea. Ja juuri tätä itsekkyyden ja riippumattomuuden periaatetta näyttävät kaikki luokat yhä enemmän seuraavan. Pääoman omistajat (jaloja poikkeuksia lukuunottamatta) katsovat omaa parastaan ja maksavat työstä tavallisesti niin vähän kuin mahdollista, ja myös työntekijät (jaloja poikkeuksia lukuunottamatta) katsovat ainoastaan omaa parastaan ja vaativat palveluksesta niin paljon kuin mahdollista. Kuinka voi silloin toinen luokka nuhdella toista, kun molemmat menettelevät samojen periaatteiden mukaan?

Se vanha tapa, jonka mukaan sivistyneet ja varakkaat kävivät köyhien luona ja auttoivat heitä neuvoillaan ja töillään, on tämän käsityksen tähden myös kokonaan hävinnyt. Jokainen huolehtii nyt omasta parhaastaan ja antaa muiden tehdä samalla tavalla. Joissakin suhteissa ja muutamille voi se olla hyvä, mutta toisille se tuottaa taas vaikeuksia, kun he kokemattomuuden, varomattomuuden, tuhlaavaisuuden, hitauden, heikkouden tai vastuksien kautta joutuvat julkisten laitosten rasitukseksi.

Tosiasia on kumminkin, etteivät rikkaat eivätkä köyhät ole riippumattomia toisistaan. Ei heidän pitäisi myöskään menetellä, niin kuin asia olisi sillä tavalla. Ihmiskunta on yksi perhe; Jumala ”on antanut koko ihmiskunnan lähteä yhdestä ainoasta ihmisestä.” (Apt. 17:26) Kaikki ihmiset ovat veljiä, yhden isän, Aadamin, lapsia, joka itse oli Jumalan poika. (Luuk. 3:38) Ja Jumala jätti maan kokonaisuudessaan läänityksenä kaikkien yhteisen huolenpidon haltuun. Kaikki voivat sen tähden vaatia Jumalan lahjoja osakseen, sillä vielä ”Herran on maa ja kaikki mitä siinä on.” Syntiinlankeemus ja sen rangaistus, kuolema, on tehnyt kaikki ihmiset enemmän tai vähemmän ruumiillisesti, henkisesti ja siveellisesti epätäydellisiksi, niin että jokainen tarvitsee ja jokaisen pitäisi saada toisen myötätuntoa ja

apua siinä määrin kuin hän on epätäydellinen ja niin ollen henkisessä, siveellisessä ja ruumiillisessa suhteessa riippuvainen.

Jos rakkaus olisi kannustimena kaikkien ihmisten sydämissä, niin tekisi jokainen ilolla osansa yleiseksi parhaaksi, ja kaikki saisivat silloin samalla tavalla nauttia siitä, mikä on välttämätöntä, sekä muutamista elämän mukavuuksista. Tämä sisältäisi jonkun määrän sosialismia. Mutta rakkaus ei ole ihmisten kannustimena, ja sen tähden ei nyt voida toteuttaa sellaista suunnitelmaa. Itsekkyys hallitsee enimmänsä vielä koko kristikunnassakin, ja sen katkerat hedelmät kypsyvät nopeasti suurta viininkorjuuta varten. — Ilm. 14:19,20

Ei vähempi kuin 1) joukkojen kääntymisen tai 2) korkeamman voiman tarttuminen voisi nyt palauttaa maailmaa itsekkyyden tieltä rakkauden tielle. Mutta ei edes toivorikkainkaan usko sellaiseen kääntymiseen. Sillä nimikristikunnan on onnistunut kääntää ulkonaisesti verrattain harvoja maan miljardeista, ja totiset kääntymiset maailman itsekkästä hengestä Kristuksen rakkaudestarikkaaseen, jalomieliseen henkeen ovat vielä harvempia. Tämä toivo on sen tähden turha. Ainoa toivo on niin muodoin korkeamman voiman ryhtymisessä asiaan, ja juuri tämän on Jumala luvannut Kristuksen tuhatvuotisesa valtakunnassa ja sen kautta. Jumala näki edeltäpäin, että itsekkyyden poisjuurruttamiseksi ja rakkauden saattamiseksi sen sijaan vaadittaisiin tuhat vuotta; sen tähden on hän määrännyt ”kohdalleen (ennalleen) asettamisen ajat.” (Apt. 3:21) Ne harvat, jotka todellisuudessa odottavat rakkauden hallitusta, näkevät kumminkin, että inhimilliset välikappaleet eivät voi sitä saada aikaan, koska rikkaat eivät tahdo hyväntahtoisesti jättää ylellisyyttään ja koska kansanjoukot eivät pitäisi huolta toimeentulostaan, jos ei olisi pakkoa ja ahneutta. Niin juurtunut on nimittäin itsekäs hitaus muutamissa ja tuhlaavaisuus ja varomattomuus toisissa.

Miksi nykyiset suotuisat olosuhteet eivät voi jatkua

Joku sanonee, ettei vaara siitä, että rikkaat sortaisivat ja antaisivat köyhien kuolla nälkään tai että köyhät anarkian kautta hävittäisivät rikkaat, ole nyt suurempi kuin ennenkään, kun kerran rikkaat ja köyhät ovat eläneet yhdessä kuusituhatta vuotta. Mutta tämä on erehdys. Olosuhteet ovat nyt kokonaan muuttuneet. Joukot ovat päässeet sivistyksen makuun eivätkä enää alistuisi vanhaan asiainjärjestykseen. Mieluummin ne kuolisivat. Paljas epäily siitä, että koetettaisiin valmistaa niiden lapsille sellainen tulevaisuus, johtaisi vallankumoukseen, ja tämä pelko saattaa köyhät panemaan yhä voimakkaampia vastalauseita.

Mutta onko syytä sellaiseen pelkoon? Eiköhän pikemminkin yleinen hyvinvointi kasva, niin kuin viimeisenä satana tai viitenäkymmenenä vuotena?

Emme usko sitä, koska havainnot osoittavat, etteivät sellaiset odotukset ole järkeviä. Menneen vuosisadan kukoistus oli Jumalan kaitselmuksen määräämä tulos maailman heräämisestä (Dan. 12:4), ja sen välineinä olivat koneet, sanomalehdistö, höyryvoima ja sähkö. Tarve- ja loistoesineiden kysyntä kasvoi niin yhtäkkiä, ettei tuotanto voinut pysyä sen tasalla. Ja kun tarve kotimaisilla markkinoilla tuli täytetyksi, heräsivät myös muut kansat ja tahtoivat saada osansa edistyksen siunauksista. Jonkun aikaa oli siitä hyötyä

kaikille luokille. Teollisuus ehti vain vaivoin valmistaa tavaransa raitioiteitä, rautateitä, höyrylaivoja, koneita jne. varten. Siten tuli yhä runsaampia tilaisuuksia työansioon, ja palkat nousivat. Tästä johtui, että työntekijät voivat hankkia paremman elatuksen, paremmat vaatteet ja asunnot, ja tästä johtui suuremmoinen muutos, ja yleinen hyvinvointi tuli seuraukseksi.

Mutta nyt on kukoistus saavuttanut korkeimman kohtansa. Valmistus on jo moneen suuntaan kysyntää suurempi tai ehkä oikeammin ostamiskykyä suurempi. Kiina, Japani ja Intia valmistavat nyt itse tavaransa niiden mallien mukaan, jotka ne ennen ostivat Euroopasta ja Yhdysvalloista, ja Etelä-Amerikan vallat ovat toimineet yli varojensa, ja muutamit niistä ovat nyt vararikon partaalla ja tuottavat sen tähden maahansa nykyisin ainoastaan hyvin vähän. Tämän täytyy johtaa käännekohtaan, joka kauan sitten olisi uhannut Eurooppaa, jos ei sen liika työvoima ja pääoma olisi saanut menekkiä Yhdysvalloissa, jota nyt uhkaa sama ratkaisukohta. Sen lisäksi ovat sodat vähentäneet työkykyisten lukua ja hankkineet aineellisen hävittämisen kautta uusia tilaisuuksia työhön. Ja viimeisinä kahtenakymmenenäviitena vuotena ovat seisovat armeijat tarvinneet suuria varustuksia ja sitä paitsi miljoonia nuoria miehiä, ja siten ne ovat estäneet näitä ottamasta osaa kilpailuun. Mutta jos korkein kohta on saavutettu, niin täytyy taantumuksen seurata. Tämän täytyy johtaa, katsottuna ihmisen näkökannalta ja jumalallisen ilmestyksen valossa, maailman historian suureen ratkaisukohtaan. Työpalkat alkavat taas laskea, huolimatta kaikista ponnistuksista niiden korkealla pitämiseksi; tuotteita valmistetaan vähemmällä kustannuksilla, ja niistä saadaan vähemmän ansiota. Mitkä ovat seuraukset, ja kuinka pian ne osoittautuvat?

Luhistuminen on äkkinäinen ja väkivaltainen. Niin kuin merimies, joka hitaasti on kiivennyt maston huippuun ja yhtäkkiä putoaa alas, tai niin kuin raskas esine, joka on hitaasti nostettu ylös rattaitten ja väkipyörien avulla ja joka äkkiä putoaa ja pudotessaan aiheuttaa paljon suuremman hävityksen kuin jos ei sitä koskaan olisi nostettu ylös, niin mahtanee ihmiskuntakin, kun sivistys on nostanut sen niin ylös, ettei se (itsekkyyden tähden) voi tulla enää korkeammalle, ensin hitaasti laskea ja sen jälkeen, kun koossapysyminen lakkaa, täydellisesti tulla hävitetyksi.

Kun pelko siitä, että koneet aiheuttaisivat työn puutetta, niin kuin alussa arveltiin, ei heti käynyt toteen, niin ovat monet ajatelleet, etteivät työtä säästävät koneet ole ihmistyön vihollisia. Otettakoon myös huomioon, että koneiden valmistus antoi monelle työtä. Mutta tulee aika, jolloin tämänkin teollisuuden täytyy taantua.

Joskin kysyntä on tullut viisi kertaa suuremmaksi 50 viimeisenä vuotena, niin ovat koneet kumminkin tehneet tuotannon kymmenen kertaa suuremmaksi, ja siitä saakka, kun koneet täyttävät tarpeen, ovat ne ihmisten kilpailijoita, vaikkei uusia koneita valmistettaisikaan tai vaikkei ihmisten lukumääräkään karttuisi. Ja tässä taistelussa joutuu ihminen pian tappiolle. Koneet ovat rautaisia, teräksisiä ja puisia orjia, jotka höyry tai sähkö saa eloon. Ne eivät voi suorittaa ainoastaan enemmän, vaan myös parempaa työtä kuin ihmiset. Niillä ei ole sielunelämää, jota tarvitsee viljellä, eikä mitään velvoittavia, nurjia taipumuksia, ei vaimoja eikä lapsia huolehdittavana. Eivät ne tunne kunnianhimoa, eivät muodosta ammattiyhdistyksiä eivätkä vaadi koskaan parempaa palkkaa, ja ne

suorittavat halukkaasti ylityötä ilman lisämaksua. Ne ovat sen tähden paljon toivottavampia kuin ihmisorjat, olkoonpa kysymyksessä valkoiset tai mustat, ja niiden omistajat ovat hyvin iloisia siitä, että heidän lähimmäisensä ovat vapaita ja riippumattomia, niin että he pääsevät vastaamasta ja huolehtimasta heistä.

Maaileman työntekijät eivät myöskään ole sokeita. He näkevät, joskin epäselvästi, minne nykyisen itsekkään järjestelmän täytyy johtaa, jonka kehittämistä, heidän täytyy se myöntää, he itse ovat auttaneet ja jonka alaisina he niin kuin kaikki muutkin orjailevat tahtoen tai tahtomattaan. Eivät he näe vielä selvästi, mihin välttämättömään alennukseen se vie heidät, jos ei sitä poisteta; mutta he näkevät, että heidän taistelunsa noiden koneorjien hoitamaispaikasta tulee ankarammaksi vuosi vuodelta. Valaisevana esimerkkinä tästä mainitsemme että höyryvoima ainoastaan Englannissa ja Yhdysvalloissa suorittaa yhteensä 386 miljoonan ihmisen työn.

Sanomalehdet käsittelevät asiaa eri näkökannoilta. Yksi valittaa, että vaikka koneet voisivat vapauttaa ihmiset suurimmasta osasta heidän kärsimyksiään ja vaivojaan, niin kumminkin on tuhansia, jotka ovat niin työn hommassa lähimmän ateriansa tähden, ettei heillä ole aikaa eikä haluakaan muuhun. Toinen pitää sähköä sinä voimana, joka tekee pian mahdolliseksi sen, että hiilikaivostyö voidaan suorittaa kymmenennellä osalla siitä työvoimasta, mikä nyt vaaditaan. Esitämme eräästä sanomalehdestä:

”Yksi mies ja kaksi poikaa voivat nyt suorittaa sen työn, joka ainoastaan muutamia vuosia sitten vaati 1,100 kehrääjää. Yksi mies voi tehdä saman työn kuin 50 kutojaa hänen isoisänsä aikana ehti tehdä. Jokainen pumpulinpuristuskone on tunkenut tieltään 1,500 työntekijää. Yksi neulakone korvaa 1,100 miestä, ja koneiden kehittämisen kautta voi yksi mies nyt suorittaa laivan lastaamisessa ja purkamisessa 2,000 miehen työn. Yksi mies voi nyt valmistaa pumpulikangasta puvuksi 250 henkilölle, villakangasta 300:lle, kenkiä 1,000:lle, leipää 200:lle ihmiselle. Ja kumminkin on tuhansia, joilla ei ole näitä tarpeita. Täytyy olla jotakin, joka on epäkunnossa. Tämä on anarkistinen tila, josta täytyy tulla autetuksi. Mutta millä tavalla?”

Toinen sanomalehti kirjoittaa:

”Aikamme suuri tehtävä on tämä: Kuinka voimme niin yhdistää voimamme ja tarpeemme, ettei tarmoa käytetä hukkaan ja ettei tule hätää? Kun tämä tehtävä on ratkaistu, niin ei enää tarvitse löytyä väsyneitä, köyhiä, nälkäisiä ihmisiä, ei myöskään kerjäläisiä. Kaikista tähän saakka ehdotetuista parannuskeinoista ei voida panna yhtään täytäntöön ilman, että joku kärsisi siitä vääryyttä. Siitä miehestä, joka saattaa selvyyden tähän asiaan, tulisi ihmiskunnan suurin hyväntekijä.”

Naispuolinen kilpailu tekijänä

Vuonna 1880 oli Yhdysvaltain väenlaskun tiedonantojen mukaan siellä 2,477,157 naista palkallisessa työssä. 1890 oli luku 3,914,711 ja 1897 oli heidän lukunsa yli 5,000,000. Nyt tunkevat koneet näitäkin pois. Niin on esimerkiksi kaksi pakkauskonetta, jotka eräs kahvipolttimo Pittsburgissa äskettäin on hankkinut ja joita hoitaa neljä naista, tehnyt 56 työntekijätärtä tarpeettomaksi. Niin, koneet vapahtavat ihmisiä hyvin kovasta työstä, mutta kuka ylläpitää heitä ja heidän perheitään, kun he käyvät toimeettomina?

Työntekijäin järkeviä ja järjettömiä käsityksiä ja tapoja

Torjuakseen palkkojen laskemista ovat työntekijät muodostaneet ammattiyhdistyksiä, jotka suuressa määrin ovat kartuttaneet yksityisten työntekijäin itsenäisyyttä ja suojelevat hänen etujaan. Mutta ne ovat kantaneet myös huonoja hedelmiä. Ne ovat johtaneet heidät luottamaan omiin voimiinsa, sen sijaan että he luottaisivat Jumalaan ja etsisivät hänen sanassaan ilmaistua neuvoa. Jos he olisivat etsineet Jumalan tietä, niin hän olisi johtanut heitä oikein. Mutta niin ei ole tapahtunut, ja seuraukseksi on tullut epäily Jumalaa ja ihmisiä kohtaan sekä yhä suurempi tyytymättömyys ja itsekkyyks. Niinpä ovat järjestöt usein tehneet työmiehet omavaltaisemmiksi ja loitontaneet heitä siitä myötätunnosta, joka muuten on hallinnut heidän hyväsydämisiä työnantajiaan, jotka nyt nopeasti tulevat siihen johtopäätökseen, että on parasta antaa työntekijän saada katkeria kokemuksia yhdistyksistään.

Työntekijät ovat oikeassa väittäessään, että nykyajan siunauksien ja mukavuuksien pitäisi tulla yhtälailla kaikkien hyväksi, eikä ainoastaan rikkaiden, jotka ovat kyllin onnellisia omistaessaan maita ja koneita, joilla he voivat ansaita vielä lisärikkauksia. Työntekijät arvelevat, ettei heidän tulisi pitää koko työansiota, vaan että heidän pitäisi jakaa se heidän kanssaan. Tähän käskää lähimmäisen rakkaus, he arvelevat, ja tässä he käyttävät usein myös Herran sanoja.

Mutta he näyttävät unohtavan, että he pyytävät rikkaita elämään rakkauden lain mukaan ja auttamaan köyhiä, jotka vielä haluavat elää itsekkyyden lain mukaan.

Onko järkevää pyytää toisilta sitä, mitä ei itse tahdo tehdä heitä kohtaan? Varmaan ei. Ylimalkaan ovat ne, jotka äänekkäämmin vaativat jakamista parempiossaisten kanssa, haluttomimpia jakamaan omaansa niille, jotka ovat vielä vähemmän onnellisia kuin he itse.

Toinen vaikeus, jonka itsekkyyks tuo mukanaan, on se, että enemmistö niistä harvoista, joilla on terve arvostelukyky, on niin innokkaasti kiinni omissa asioissaan, että ammattiyhdistyksiä on usein neuvottu huonojen neuvonantajien tykö. Tuskinpa sitäpaitsi hyväksyttäisiinkään nyt hyviä, kohtuullisia neuvoja. Työläiset ovat oppineet epäilemään ja pitämään järkeviä neuvonantajia työnantajien ja heidän puolueensa vakoojina tai lähetteinä. Useimmat työntekijät ovat kyllin järjettömiä antaakseen omaatuntoa vailla olevien miesten panna itsensä putipuhtaiksi maksamalla heille runsaasti luulotelluista palveluksista.

Olkoonpa, että se on riippunut tietämättömyydestä tai huonosta arvostelukyvystä, niin on osoittautunut, että vähintään puolet niistä neuvoista, joita he ovat saaneet ja joiden mukaan he ovat menelleet, on ollut vahingoksi heille. Suureksi osaksi johtuu vaikeus epäilemättä siitä, että he luottavat käsivarsiinsa, luottavat suureen lukuunsa, rohkeuteensa ja hylkäävät viisauden ylhäältä, joka on ”ensiksikin puhdas, sitten rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, puolueeton, teeskentelemätön.” Niin ollen ei heillä ole ”terveen järjen henkeä.” — Jaak. 3:17, engl. käänn. 2 Tim. 1:7

He kuvittelevat, että he ammattiyhdistysten ja boikottausten jne. kautta voivat pitää työpalkat muutamissa työhaaroissa kaksi tai kolme kertaa niin korkeina kuin toisissa,

eivätkä huomaa, että ammatin voi nyt oppia paljon lyhyemmässä ajassa kuin ennen, että koulut ja sanomalehdet hankkivat joukoille sen tiedon, jonka ennen ainoastaan muutammat voivat hankkia itselleen, ja että kun liika työvoima on alentanut palkat yhdessä ammatissa, niin se heittäytyy toisiin haaroihin, joissa työstä maksetaan paremmin, ja painaa lopulta palkat alas sielläkin. Silloin täytyy joukkojen joko kulkea toimeettomina ja kuolla perheineen nälkään tai tehdä työtä puolella tai kolmasosalla entisestä päivärahasta.

Niin kauan kuin kysyntä oli tuotantoa suurempi, olivat ammattikunnat suurena apuna jäsenilleen, sen kautta että ne takasivat heille paremman maksun, lyhyemmän työajan ja terveemmät työsuhteet, mutta tuotannon ja kysynnän horjumattomalle laille eivät he voi mitään. Katsokoot sen tähden työntekijät ainoastaan toivoonsa, Herraan, älköötke luottako inhimilliseen voimaan.

Tuotannon ja kysynnän laki taipumaton kaikille

Rakkaudettomuus, voitonhalu ja itsekkyyks muodostavat, niin kuin olemme nähneet, nykyisin perustuksen liiketoimille kaikkien suurten ja pienten, rikkaiden ja köyhien kesken. Työtä ja tavaroita myydään niin kalliisti kuin mahdollista. Niiden todellinen arvo lasketaan harvoin muuten kuin itsekkäältä kannalta.

Tuotannon ja kysynnän lain vaikutuksia ei voi kukaan muuttaa; se kohtaa kaikkia nykyisissä yhteiskuntaoloissa. Jos farmari päättäisi, ettei hän myy vehnänsä alle yhden dollarin bushelilta, niin mikä olisi seuraus siitä? Hänen vehnänsä tuhottaisiin, hänen perheeltänsä puuttuisi vaatteita, hänen työntekijänsä eivät voisi saada palkkaansa, hänen velkojansa eivät saisi korkoja, ja ne möisivät hänen farminsa, vehnänsä ja kaikkensa, mitä hänellä on, saadakseen vaadittavansa.

Tai jos farmari päättäisi antaa väkensä tehdä ainoastaan 8 tuntia päivässä 60 dollarista kuukaudessa, kun teollisuuden työntekijätkin, jotka eivät tee raskaampaa työtä ja jotka työskentelevät lyhyemmän ajan, saavat 50-100 dollaria kuukaudelta, niin hän velkaantuisi pian korviaan myöten. Ja jos kaikki farmarit tekisivät niin, eivätkä myisi tuotteitaan halpoihin hintoihin, eivät he piankaan voisi tyhjentää varastojaan, sillä Intia, Venäjä ja Etelä-Amerikka myisivät viljaansa halvalla Yhdysvalloissa.

Yhdysvaltain suuri rahantarve siihen aikaan, jolloin sen rautatiet piti rakentaa ja suurteollisuuksia perustaa, veti miljoonia Euroopan pääomaa Amerikkaan, ja nämä miljoonat ovat myötävaikuttaneet maan kukoistukseen. Mutta kukoistusaika on nyt ohi; se menee hiljalleen alaspäin, eikä mikään muu kuin sota tai muut vaikeat onnettomuudet muissa maissa voi auttaa teollisuutta, jotta rauhalliset kansat sen kautta saisivat paljon työtä. Japanilais-kiinalaisen sodan jälkeen ovat esim. nämä molemmat kansat ostaneet suuret joukot sotavälineitä, ja nyt käyttää Japani sen sotakorvauksen, jonka se sai Kiinalta, rakentaakseen sotalaivoja, ja tämä taas on aiheuttanut sen, että muut valtat niin ikään lisäävät laivastojaan. Tämä valmistaa työtä ja ansiota, ja niin paljon kuin vihaammekin sotaa, pidämme kumminkin näiden sotavarustusten näkemistä parempana kuin työnpuutetta, joka näännyttäisi ihmiset nälkään. Muutettakoon maailman velka siten arvopape-

reiksi. Suuressa hädän ajassa, joka nyt lähestyy, ovat ne yhtä hyviä kuin kulta ja hopea. — Hes. 7:19; Sef. 1:18

Moni huomaa, että kilpailu on vaara; sen tähden ovatkin Yhdysvallat säätäneet lain, joka kieltää kiinalaisia ja lukutaidottomia eurooppalaisia muuttamasta maahan. Koetaan sillä tavalla estää työpalkkoja laskemasta samalle tasolle kuin Euroopassa tai Aasiassa.

Toiset arvelevat, että lain kautta voisi pakottaa työnantajat maksamaan niin korkeita palkkoja, että he itse saisivat ainoastaan vähän ansiota. Mutta he unohtavat, että niin pian kuin ansiota ei ole, vedetään pääoma takaisin ja käytetään toisella taholla, missä palkat ovat alhaisempia.

Miltä näyttääkään 15 vuoden kuluttua, jos tilanne saa jatkua niin kuin tähänkin asti — jos työntekemisen tarjous aina kääntyy sinne, missä palkka on suurin, ja pääoma alituisesti vedetään takaisin, kun se ei enää anna suurta satoa? Koneet ovat palvelleet tähän saakka uskollisesti pääomaa ja vielä palvelevat, mutta liikatuotannon täytyy ennemmin tai myöhemmin tulla, ja silloin painetaan hinnat alas, ja ansio tulee pienemmäksi. Ennen pitkää ovat trustitkin voimattomia tätä vastaan, ja patenteja ja yksinoikeuksia ei myönnetä aina.

Ulkomaisen teollisuuden kilpailu

Japanin ja Kiinan herääminen hankkii kyllä pääomalle käyttöä, mutta ei avaa uusia tilaisuuksia työlle. Pääoma uskaltaa erittäin hyvin perustaa rautateitä ja tehtaita näiden kansojen keskuuteen, joista suuri joukko on rauhallisia, ahkeria ja hyvin tyytyväisiä ihmisiä. Mikä on seuraus, jos nuo miljoonat, jotka ovat kiitollisia 6-15 centin päiväpalkasta, ryhtyvät kilpailemaan työntekijöiden kanssa, jotka pitävät 4-8 kertaa korkeampia palkkoja nälkäpalkkoina? Siitä ei ainoastaan seuraisi, että 15 senttiä pidettäisiin hyvänä päivärahana, vaan kun Kiina voi hankkia työvoimaa 5 kertaa niin paljon kuin Yhdysvallat, niin olisi siitä seurauksena, että 6 henkilöä kilpailisi jokaisesta paikasta, jossa on noin mitätön palkka. Eräs puuvillatehdas on jo muutettu Connecticutista Japaniin, ja useimmat seuraavat esimerkkiä ja hakevat itselleen alemmpipalkkaisia työkenttiä ja niin ollen suurempaa voittoa.

Sen, että Saksan keisari näkee ”keltaisen vaaran” lähestyvän, osoittaa se kuuluisa taulu, jonka hän lahjoitti tsaarille. Taulu esittää Euroopan valtoja asetettuina naisina, jotka heidän yläpuolellaan taivaalla säteilevän ristin valossa seisovat vuorella ja enkeli Miikaelin osoituksen mukaan tarkastavat mustaa pilveä, joka nousee Kiinasta ja josta näyttäytyy kauheita haamuja leimuavan salaman valossa. Taulun alla on luettavana: ”Eurooppa, vartioitse pyhimpiä aarteitasi.” Sillä hän tahtoi sanoa: Euroopan kansat, yhtykää puolustamaan uskoanne ja kotejanne.

Sen lisäksi on huomattavaa, että keltainen mies käyttää suureksi hyödykseen valkoisia rahoja eli hopeata. Esitämme seuraavaa Hongkongilaisen Mr. Whiteheadin esitelmää:

”Ennen sotaa Japanin kanssa oli Kiinassa noin 200,000 kehruukoneen puolaa. Mutta sota vapautti Kiinan kansan mandariinien herruudesta ja herätti sen nukkuvat voimat eloon. Äärettö-

mät alueet Kiinassa ovat sopivia pumpuliviljelykselle, ja työ on niin helppoa, että Kiinasta pian tulee suurin pumpulintuottaja. Jo vuonna 1893 tapahtui, että 5 valtamerihöyrylaivaa oli yhtäikaa Shanghai-virrassa lastaamassa pumpulia, josta piti tehtämän Japanissa lankaa ja kangasta. Osakan ja Kioton seuduilla (Japanissa) on muutaman vuoden kuluessa kotimaisen pääoman laskuun perustettu ei vähemmän kuin 59 kehrutehdasta ja kutomoa, jotka nyt työskentelevät 770,874 puolalla ja valmistavat vuosittain 500,000 baalia lankaa 40,000,000 dollarin arvosta. Nyt ei Japanin enää tarvitse pelätä Englannin kilpailua, mieluummin päinvastoin. Rahakannan eroavaisuuden tähden voidaan nyt niissä maissa, joissa on hopeakanta, kun hopean arvo on keinotekoisesti laskettu, 40 miestä palkata samalla summalla, mikä vuonna 1870 vaadittiin 20 miehen palkkaamiseksi, koska englantilainen sovereign (kultaraha), joka vuonna 1870 oli arvoltaan 10 rupea (itä-intialainen hopearaha), nyt vastaa noin 20 rupea, mutta Intiassa on arvoltaan sama kuin ennenkin. Tämä pakottaa ennemmin tai myöhemmin teollisuuden lähtemään pois niistä maista, joissa on kultakanta, asettuakseen sinne, missä voi saada kaksi työntekijää samalla maksulla, mikä täytyy antaa työntekijöille niissä maissa, joissa on kultakanta. Tällä tavalla täytyy kultakannan saattaa teollisuus perikatoon.”

Voisi lisätä, että ne maat, joilla on hopeakanta, eivät voi ennen pitkää täyttää ainoastaan omia tarpeitaan, vaan kykenevät myös viemään tavaroita niihin maihin, joissa on kultakanta. Niin voisi esim. Japani myydä tavaroitaan Englannissa kolmattaosaa halvemmalla kuin Japanissa ja vaihtamalla saadut kultarahat hopearahoihin hankkia kumminkin itselleen suuren voiton. Sillä tavalla voivat ne katkerottaa Euroopan työntekijäin olemassaolon. Lontoolaisen sanomalehden ”Daily Chronicen” mukaan on osoittautunut, että kun 67 pumpulikehräämää kärsi eräänä vuonna Lancashiressä, Englannissa, tappiota 411,000 sterlinkipuntaa (yli kymmenen miljoonan markan), niin voittivat kehräämöt Hiogossa, Japanissa, 17 prosenttia. Kuinka kävisikään silloin, jos myös Japanin naiset — niin kuin japanilainen valtiomies, kreivi Ito, on viitannut ”Berliner Tageblattin” kirjeenvaihtajalle — ryhtyisivät kilpailuun Euroopan työntekijäin kanssa?

Ilman syytä ei Pariisissa ilmestynyt lehti ”Economete Francais” vaadi Euroopan valtoja lakkaamaan keskinäisistä riidoista ja esiintymään yhteisesti Idän uhkaavaa kilpailua vastaan. Ja Englannin pääkonsuli Shanghaissa, Mr. G. Jamison, on julkisesti lausunut, että kultakanta on tehnyt mahdottomaksi Idän kansoille Euroopan tavarain ostamisen ja sen tähden pakottanut ne itse valmistamaan sen, mikä on välttämätöntä. Ja siinä on niillä ollut sellainen menestys, että niiden tavaroita kysytään nyt kaikkialla. Hän sanoo:

”Yhdysvallat voivat kyllä sulkea pois itämaalaiset työntekijät, mutta Eurooppa ei voi sulkea porttejaan itämaalaisilta tavaroilta; nämä saavat varmasti itselleen ostajia halpojen hintojensa ja hyvien laatujensa kautta. Englantilainen työntekijä ostaa niitä itse paljon mieluummin, kun hänen palkkansa laskee, ja vahingoittaa siten itse niitä yrityksiä, joista hänen oma toimeentulonsa riippuu. Tähän saakka on ainoastaan Japani vienyt ulkomaille tavaroita, mutta Intia ja Kiina seuraavat pian esimerkkiä. Silloin on niiden tuotteita yllin kyllin koko maailmassa, ja ne tekevät tuhansia ja taas tuhansia työttömiksi.”

Kansat, jotka ennen olivat oivallisia ostajia, tulevat siten pian amerikkalaisten, englantilaisten, saksalaisten ja ranskalaisten tehtailijain kilpailijoiksi, koska niiden suotuisimmat olosuhteet sallivat niiden tunkea pois tieltään entiset hankkijansa kotimaisiltakin markkinoilta ja ottaa leivän valkoiselta työntekijältä.

Mutta ei voida mitään tehdä. Se on seurauksena tuotannon ja kysynnän laista. Ainoa keino tämän painostuksen poistamiseksi, joka nyt on alkanut, mutta jonka täytyy tulla aina vaikeammaksi, niin kauan kuin itsekkyyks hallitsee, on Jumalan lupaama tuhatvuotinen valtakunta rakkauden lakeineen ja yhteiskunnan perustaminen tälle perustukselle.

Jos Euroopan ja Amerikan kansoilla on ollut koko maailma ostajinaan, jotka ne ovat varanneet koneilla ja tehdastuotteilla, ja jos ne kumminkin ovat ehtineet siihen kohtaan, että tuotanto on kysyntää suurempi, ja että miljoonat niiden työntekijöistä etsivät turhaan työtä, niin mikä uhkaakaan niitä silloin lähimmässä tulevaisuudessa, kun kilpailijain luku on kaksinkertaistunut? Sen lisäksi on otettava huomioon väestön luonnollinen lisääntyminen sekä se asianhaara, että nuo 700 miljoonaa kilpailevaa hindulaista, kiinalaista ja japanilaista ovat mitä sävyisimpiä ja säästäväisimpiä ihmisiä, joiden herraksi pääoma, joka jo hallitsee valkoisia työntekijöitä, pääsee vaivatta.

Kansain laajennussuunnitelmat ovat yhteydessä teollisuuden etujen kanssa

Valtain laajennuspyrkimysten aiheuttajana ei ole ainoastaan toivo antaa muille kansoille parempi hallitus eikä myöskään rakkaus maa-alueisiin ja valtaan, vaan se on seuraus ”teollisuustaistelusta”. Vallat kukistavat kansoja, mutta eivät tuhotakseen niitä, vaan taatakseen itselleen niiden kaupan. Tässä sodassa on Englannilla ollut suurin edistys, ja sen tähden on sen rikkaus ääretön. Valaistuksena tälle on ministeri Chamberlainin lausunto eräälle työttömäin lähetystölle. Hän sanoi nimittäin muun muassa:

”Me tarvitsemme uusia markkinoita. Vanhoilta on meidät tungettu osittain pois ulkomaalaisen kilpailun kautta. Jos emme voi lisätä kysyntää niillä markkinoilla, joilla vielä hallitsemme, ja jos emme voi löytää uusia markkinoita, niin työn puute, joka jo nyt on hyvin vakava, tulee yhä vaikeammaksi ja tuo mukanaan arvaamattomia seurauksia. Jos siis hallitus pyrkii laajentamaan Englannin aluetta, niin se ei tee sitä vihollisuudesta muita kohtaan, vaan taatakseen Englannin kansan tuotteille riittävät markkinat. Jos ei se alituisesti tekisi niin, tulisi se paha, jota nyt kärsimme, vielä pahemmaksi.”

Kaikki valtiomiehet näkevät varsin hyvin tämän vaaran, ja sen tähden ovat kaikki teollisuusmaat halukkaita vakuuttautumaan uusista markkinoista, koska ne pelkäävät, että ne kaikki pian tulevat ylen täyteen. Sen tähden ne ympäröivät siirtomaansa suojelustulleilla ja ovat niillä antaneet esim. Amerikan viennille Afrikkaan kovan iskun. Ja nyt koettaa Chamberlain saada brittiläiset siirtomaatkin hyväksymään suojelustullin, joka pitäisi Amerikan, Saksan, Ranskan ja Japanin kilpailun etäällä emämaan teollisuudesta.

Niin, todellakin ihmiset menehtyvät pelätessään ja odottaessaan sitä, mikä kohtaa ihmiskuntaa, ja he ryhtyvät kaikkiin mahdollisiin keinoihin kääntääkseen pois vaaran. Mutta se on turhaa, sillä kun valtiomiehet koettavat laajentaa asianomaisten hallitustensa valta-alueita, niin ei se tapahdu niin paljon työn hankkimisen tähden köyhille — se on ainoastaan sivuasiasia — vaan pikemmin uusien kenttien takaamiseksi pääoman omistajille, että he vielä enemmän voisivat koota ”aarteita näinä viimeisinä päivinä.” — Jaak. 5:3

Näiden päivien jättiläiset

Nämä jättiläiset ovat aikamme trusteja, jotka sortavat pieniä kilpailijoita ja käyvät kaikkien sotaa kaikkia vastaan pitääkseen hinnat ylhäällä. Tässä suhteessa on Amerikka ensimmäisenä. Siellä on renkaita kivihiilen, sokerin, lennätinlangan, keksien, boraxin, paperossien, maitojauheen, köysitavarain, käsineiden, nappien, koneiden, paperin, riissin jne. valmistamiseksi ja vaihtamiseksi.

Kukaan ei voi kieltää, että nämä jättiläiset ovat suuri vaara yleisölle, joukoille. Nämä trustit eivät ole ainoastaan paljon mahtavampia kuin yksityiset, vaan niiltä puuttuu sitäpaitsi myös omatunto. Sen tähden sanotaankin kansan kielessä: ”Trusteilla ei ole tuntoa.” ”Pittsburg Post” lausui voimakkaasti mielipahansa kerrottuaan siitä, kuinka Standard Oil Trust on jakanut vuodelta 1896 ei vähemmän kuin 31 prosenttia jäsenilleen, ja että eräs lennätintrusti on tapettuaan ensin kaiken kilpailun, korottanut hinnat kolmin ja nelin kertaisesti ja sen kautta hankkinut jäsenilleen miljoonia voittoina. Lehti sanoo:

”Jos korottaa äänensä näitä trusteja vastaan, niin tekee itsensä niiden jäsenien silmissä syyppääksi anarkiaan. Lain kanssa ristiriitaisilla ja ryöstävillä trusteilla pitää olla vapaa kulku, mutta niiden arvosteleminen on tukahdutettava, koska, niin kuin ne sanovat, tämä arvostelu synnyttää tyytymättömyyden tulen kansassa. Toisella puolen kansa, toisella puolen laillisesti suojellut ryövärit, trustit. Mutta ei saa olla mitään paljastuksia tai vastalauseita, muuten voi kansan tyytymättömyyden tuli tehdä trustien olon liian kuumaksi. Voiko ajatella suurempaa häpeämättömyyttä ja hävyttömyyttä?”

Omistaessaan satojen miljoonien dollarien liikkuvan pääoman ovat nämä trustit tosiaanakin jättiläisiä, ja jos olosuhteet jatkuvat niin kuin viimeisinä kymmenenä vuotena, eivät nämä trustit määrää muutaman vuoden kuluttua ainoastaan tavaran hintaa, vaan myös palkkojen suuruuden.

On totta, että nämä pääoman yhteenliittymiset ovat aikaansaaneet suuria yrityksiä, joita yksityiset henkilöt eivät olisi voineet suorittaa niin hyvin tai nopeasti. Ne ovat ryhtyneet uhkayrityksiin, jotka yleisö olisi tuominut, jos hallitukset olisivat ryhtyneet niihin. Emme tarkoita, että pääoman yhteenliittymiset sellaisenaan ovat hylättäviä, vaan esitämme ainoastaan, että ne vuodesta vuoteen lisäävät pääoman valtaa ja sen kautta tulevat vaaraksi kansan eduille ja vapaudelle. Jokainen sanoo: Jotakin on tehtävä. Mutta kukaan ei tiedä mitä. Siten on ihmiskunta avuttomana näiden nykyisen yhteiskuntajärjestyksen jättiläiskasvannaisten edessä, ja ainoa toivo on Jumala.

Totta kyllä on näiden jättiläisyritysten johtajina tavallisesti lahjakkaita miehiä, jotka näyttävät olevan halukkaita käyttämään valtaansa kohtuudella; mutta vallan keskittäminen antaa kumminkin aina olosuhteiden mukaan aiheutta käyttä sitä omaksi hyödykseen ja joukkojen vahingoksi.

Nämä jättiläiset uhkaavat nyt ihmiskuntaa yhtä paljon kuin kirjaimelliset jättiläiset uhkasivat neljätuhatta vuotta sitten. Nuo jättiläiset olivat ”kuuluisia” miehiä ihmeellisine kykyineen ja terävine järkineen, paljon etevämpiä Aadamin langennutta sukua. Ne olivat sekasikiöitä, joilla oli uusi elämänvoima (1 Moos. 6:1-4. Katso kirjaa ”Spiritismi Raamatun valossa”); samoin ovat meidän aikamme jättiläiset niin suuria, voimakkaita ja viekkaita, ettei niistä voi toivoa voittoa, paitsi Jumalan asiaan ryhtymisen kautta. Ne eivät ole

kumminkaan vielä kehittäneet kaikkea voimaansa. Nämäkin jättiläiset ovat sekasikiöitä, siinneitä siitä itsekkyydestä ja toiselta puolen valistuksesta, jonka kristinusko on tuonut.

Mutta inhimillinen hätä ja Jumalan apu tulevat yhtä aikaa yhä lähemmäksi, ja niin kuin silloisen maailman jättiläiset lakaisi pois vedenpaisumus, niin tuhoaa myös nämä trustijättiläiset Jumalan ”vihan tuli”, joka jo on syttymäisillään, sinä ”ahdistuksen aikana, jommoista ei ole ollut siitä asti, kuin ihmisiä on ollut olemassa.” Tuo ”tuli” kuluttaa kaikki paheen ja itsekkyyden jättiläiset, niin etteivät ne enää koskaan nouse. — Jes. 26:13,14; Sef. 3:8,9

Orjuus ja nykyinen orjuuttaminen

Vähemmän kuin sata vuotta sitten alettiin poistaa orjuutta. Englannin siirtomaista se poistettiin vuonna 1838, ja Englannin valtiokassa maksoi 20 miljoonaa puntaa vahingonkorvaukseksi orjien omistajille. Ranskan siirtomaissa se poistettiin vuonna 1848 ja Amerikan etelävaltioissa 1863. Tämä edistysaskel voidaan suureksi osaksi laskea kristillisten äänien ja kirjoitusten ansioksi, mutta ilman niitäkin olisi se kumminkin tullut — ainoastaan vähän myöhemmin — työmarkkinain muutosten tähden. Voidaan sanoa, että orjuus kuoli luonnollisen kuoleman koneiden keksimisen ja asutuksen lisääntymisen tähden. Lukuunottamatta siveellisiä ja uskonnollisia suhteita, olisi nyt mahdoton tehdä orjuus yleiseksi; se ei kannattaisi. Koneet huolehtivat meidän aikanamme suureksi osaksi työstä, olkoonpa se sitten enemmän tai vähemmän älyä vaativaa ja orjien kasvattaminen kelvolliseksi työntekijöiksi tekisi heidän työnsä kalliimmaksi, kuin nimellisesti vapaiden miesten, jotka hätä pakottaa työhön. Maailma on tullut huomaamaan, että sotavankien hankkiminen, jotka voisivat tulla orjiksi, kannattaa vähemmän kuin kaupan kilpataistelu, ja että vapaat ”hädän orjat” tarjoavat parempaa ja halvempaa työvoimaa.

Vapaana ollenkin on älykäs työntekijä halvempi kuin tietämätön orja, ja kun koko maailma herää älykkyyteen ja sitä paitsi yhä nopeasti lisääntyy, käy yhteiskunnallinen järjestelmä kohden perikatoaan yhtä varmasti kuin kone, joka työskentelisi täydellä höyryn paineella ilman venttiiliä. Tuotannon ja kysynnän periaatteella ei ole mitään varmuusventtiiliä, ja niin tulee itsekkyyden paino, joka painaa yhteiskuntaa, päivittäin yhä voimakkaammaksi, kunnes sorretut joukot aiheuttavat järjestelmän kukistumisen ja anarkian.

Kahden myllynkiven väliin

Joukot ovat ikään kuin puristuneina kahden myllynkiven väliin, jotka pian musertavat ne ja saattavat ne arvottoman orjuuden tilaan, jos ei millään tavalla tartuta asiaan. Hätä pakottaa ne myllynkivien väliin. Tuotannon ja kysynnän laki on alimmainen myllynkivi, jonka päällä ylempi, järjestäytynyt itsekkyyks mahtavine koneapuneuvoineen ja pääomineen työskentelee. Jo vuonna 1887 arveltiin maailman kaikkien koneiden työn vastaavan 1,000 miljoonan ihmisen työtä, so. maailman työntekijäin kolminkertaista määrää, ja sen jälkeen on se todennäköisesti kaksinkertaistunut. Sen lisäksi tulee ottaa huomioon, että nämä koneet työskentelevät suurimmaksi osaksi sivistyneissä maissa, joiden asutus on ainoastaan noin viidesosa kaikesta. Voiko sen tähden ihmetellä, että

Lontoossa lasketaan olevan 938,293 köyhää, 316,834 hyvin köyhää ja 37,610 täydellisesti varatonta, yhteensä 1,292,737 ihmistä eli lähes kolmasosa koko asutuksesta. Julkiset tiedonannot osoittavat, että kolmasosa kaikista Skotlannin perheistä asuu ainoastaan yhdessä huoneessa, ja enemmän kuin kolmasosa kahdessa huoneessa, että 21 tuhatta henkilöä New Yorkissa hädettiin eräänä talvena maksamattoman vuokran tähden kadulle, ja että 3,819 ihmistä siellä haudattiin ”köyhäin hautaan” – kaupungissa, jossa on 1,157 miljonääriä!

”The American Magazine of Civicsessä” käsitteli Mr. J. A. Collin niiden luvun vähene- mistä, joilla oli oma koti. Hän esittää, että kun suurimmalla osalla asutuksesta oli muuta- ma vuosikymmen sitten velaton koti, niin oli nyt 84 prosenttia niistä vuokralaisia (lasket- tuna siihen ne tilat, joita rasitti hypoteekkilaina). Siitä hän sanoi:

”Jos tämä muutos on voinut tapahtua lyhyessä ajassa, kun Lännessä vielä oli paljon vapaata maata, ja kun teollisuus vielä etsi työntekijöitä ja maksoi hyvin, niin mikä silloin tuleekaan seuraukseksi, kun Länsi tulee tiheämmin asutuksi, ja kun siellä olevat tilat, kaivokset, rautatiet ja tehtaot ovat kokoontuneet muutamien harvojen miljonäärien käsiin. Mikä silloin tuleekaan tuhansien teollisuustyöntekijäin osaksi?”

Mr. Collinin laskelmista on kumminkin huomautettava, että niihin 84 prosenttiin on laskettu monta nuorta, jotka, jos olisi Euroopasta kysymys, asuisivat vanhempiensa luona, sekä siirtolaiset, jotka ostavat maata vähittäismaksulla, mutta olosuhteet ovat kumminkin kyllin huonot.

Ainoastaan harvat tietävät, kuinka halvasta ihmisten aikaa ja voimia usein myydään, ja ne, jotka tietävät sen, eivät tunne mitään parannuskeinoa tätä pahaa vastaan ja pyrkivät itse välttämään sen kynsiä. Kaikissa suurissa maailman kaupungeissa on tuhansia, jotka työskentelevät kovemmin ja pitempään elämän välttämättömimpien tarpeiden puolesta kuin suurin osa etelävaltioiden orjista teki. Nimellisesti ovat he vapaita, mutta todellisuudessa orjia, hädän pakottamia orjia, joilla kyllä on vapaus tahtoa, mutta ei vapautta toimia halunsa mukaan.

Kaikkein köyhimpien luku kasvaa nopeasti, ja ankara kilpailu vie, niin kuin olemme nähneet, koko sukua alaspäin, paitsi niitä harvoja onnellisia, jotka ovat hankkineet itsel- leen koneita ja kiinteää omaisuutta, ja heidän rikkautensa ja valtansa kasvaa niin nopeat- ti, että näyttää siltä kuin pian löytyisi miljardinomistajia.

On mahdotonta, että sellaiset olosuhteet voisivat jatkua aina; syyn ja seurausten lain mukaan täytyy lopulta koston seurata. Vielä vähemmän voimme odottaa, että Jumalan oikeus sallisi sellaisten olosuhteitten jatkua aina. Kristuksen uhrikuoleman kautta on Jumala lunastanut ihmiskunnan ja tehnyt sen menestyksen asiakseen, ja nyt on sen vapauttamisen aika pahan vallasta ja itsekkyydestä lähellä. — Room. 8:19-23

Eräs Lännen sanomalehti kuvaili aikoinaan nykyistä tilaa kaikkine epäjohtonmukai- suuksineen silloisen vaikean, liikemaailmassa esiintyneen painostuksen seurausten yhteydessä. Ja esitettyään sen tosiasian, että työttömyys ja sitä seuraava hätä on tullut, huolimatta siitä, että maalla on mitä parhain hallitus, mitä oivallisimmat pankkijärjestel- mät, laatuaan ainoa teollisuus ja suuret luonnon rikkaudet, lisää lehti:

”Niin muodoin ei nykyinen painostus johdu luonnollisten apuneuvojen puutteesta. Noilta kahdelta miljoonalta työttömältä ei puutu hyvää tahtoa tai kelvollisuutta tehdäkseen työtä ja saadaksean aikaan jotakin hyödyllistä. Ei, vika on siinä, että tuote- ja vaihtotavarat ovat kootut muutamiin harvoihin käsiin. Kuinka epäterve sellainen tila on, alamme nyt ymmärtää ja ymmärrämme vielä paremmin, aina sitä mukaa kun tätä kokoamista jatkuu. Ihmiset kärsivät nälkää ja vilua, koska he eivät voi vaihtaa työnsä tuotteita. Sellaiset tulokset silmäimme edessä kysyessämme, eikö yhdeksännentoista vuosisadan kiitetty sivistys ole melkein epäonnistunut? Jos eivät ihmiset voi keksiä parempaa teollisuusjärjestelmää, niin täytynee meidän myöntää, että ihmiskunta on koko avaruuden suurin epäonnistunut yritys. Kaikkien aikojen vääryyden ja julmuuden huippukohta on nykyinen yritys säilyttää teollisuustyöntekijäin joukko, jolla raharuhtinaamme saavat voittonsa ryhtymättä mihinkään toimenpiteisiin niiden ylläpitämiseksi niinä aikoina, jolloin niitä ei enää tarvita.”

Jumalan kaitselmus johtaa juuri siihen, että ihmisten täytyy oppia tuntemaan oma kykenemättömyytensä ja totinen Mestari, aivan niin kuin jokainen hevonen on ”kesytettävä” tullakseen arvokkaaksi.

Hätä on yleinen ja ihmisapu turha

Nämä väärät suhteet eivät vallitse ainoastaan Euroopassa ja Amerikassa, vaan koko maailmassa. Eräs naislähetyssaarnaaja Intiassa kertoo, että useimmat asukkaat siellä saavat harvoin syödä itsensä kylläisiksi. Ne, jotka kasvattavat viljaa, eivät voi ensinkään ravita itseään; verot on maksettava ensin. Kymmenenmiljoonaa työskenteli ennen käsikutomoissa, mutta nyt ovat rannikkokaupunkien tehtaat hävittäneet heidän käsityönsä, ja heidän on ollut ryhtyminen yksinomaan maanviljelykseen, joka tuskin hankkii heille sen, mikä on välttämätöntä.

Etelä-Afrikassakin on varsin vaikeita aikoja, vaikka miljoonia dollareita on siellä pantu kultakaivosyrityksiin. Durbanissa ovat kaupungin valtuusmiehet asettaneet hätäapukomitean, ja sivistyneet miehet ja taitavat käsityöläiset ovat kiitollisia saadessaan tältä komitealta kolme shillinkiä päivässä sannaan kuivaamisesta hehkuvassa auringonpaisteessa. Sitä paitsi kuljeskelevat monet ympäri etsien turhaan työtä, ja Durbanin kaupunki ei ole ainoa, jossa sellaiset olosuhteet vallitsevat.

Eivätkö ymmärtäväiset ihmiset tee mitään nähdessään sellaisen kurjuuden, estääkseen vähempilahjaisia lähimmäisiänsä musertumasta noiden kahden myllynkiven väliin? Eivätkö jalot sydämet pidä huolta avusta? Ei, useammat lahjakkaammista ovat liian kiintyneet toimeensa oman ansionsa ajattelemisessa voidakseen kokonaisuudessaan ymmärtää koko aseman. He kuulevat kyllä onnettomain valitukset ja antavat heille usein vapaaehtoista apua, mutta kun onnettomain luku kasvaa nopeasti, alkavat monet ymmärtää, etteivät he voi auttaa yleistä pahaa. He tottuvat hätään, jättäytyvät rauhasa nauttimaan omista eduistaan ja koettavat unohtaa toisten onnettomuuden.

Muutamit harvat hyvässä asemassa olevat henkilöt näkevät kumminkin jonkun verran selvemmin, ja näiden joukossa on epäilemättä tehtailijoita, kaivosten omistajia jne.. He voivat nähdä vaikeudet ja tahtoisivat mielellään poistaa ne, mutta mitä he voivat tehdä? He voivat auttaa huojentamalla pahinta hätää ympäristössään, mutta nykyistä yhteiskuntajärjestelmää he eivät voi muuttaa tai poistaa kilpailua maailmasta. He myös

huomaavat, että kilpailu on välttämätön luonnostaan välinpitämättömien saamiseksi työhön, ja ettei se siis ilman muuta, kenenkään korvaamatta sitä, voisi hävitä, tuottamatta maailmalle vahinkoa.

Niin muodoin on selvää, ettei kukaan ihminen ja mikään ihmisten ryhmä voi muuttaa nykyistä yhteiskuntajärjestystä. Mutta Herran viisaus ja voima muuttaa sen, niin kuin Raamattu osoittaa, ja korvaa sen täydellisellä yhteiskuntajärjestelmällä, jonka peruslaki ei ole itsekkyyks, vaan rakkaus ja oikeus. Mutta jotta tälle järjestelmälle tulisi tilaa, täytyy nykyinen tulla täydellisesti tyhjäksi. Uutta viiniä ei kaadeta vanhoihin leileihin, eikä uutta paikkaa panna vanhoihin vaatteisiin. Niin muodoin voimme siis myötätunnon täyttäminä sekä rikkaita että köyhiä kohtaan tulevassa hädässä rukoilla: ”Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi maassakin niinkuin taivaassa”, vaikkapa se saate-taankin voimaan Jumalan vihan ”tulella”, jota varten ”ainekset”, niin kuin olemme nähneet, jo ovat valmiit.